

Petra Malá Miller

Markéta Kubačáková

Markéta Kubačáková: *Vystudovala jsi ateliér fotografie na VŠUP, brzy po absolvování školy jsi odešla do Kanady. Vnímáš nějaké rozdíly mezi tamní a místní uměleckou scénou?*

Petra Malá Miller: Umělecká komunita v Lethbridge je malá, ale je překvapivě rozmanitá, jejich tvorba vitální a progresivní. Umělci jsou v kontaktu s děním v Evropě a ve světě: například univerzita má vynikající program hostujících světových umělců. The Southern Alberta Art Gallery se nachází v Lethbridge a je jedním z předních center současného umění v Kanadě. Dnes je navíc možné žít tam, ale zůstat spojen s jinými komunitami jako např. s tou v Praze.

MK: *Tvoje tvorba má reflexivně-introspektivní charakter, obsahy fotografií často vycházejí z osobní minulosti, kterou ve svých snímcích znovu a jinak rekonstruuješ. Kde se u tebe rodí odstup od tématu, který tuto rekonstrukci umožní?*

PM: Moje fotografie nejsou přímé rekonstrukce, ale jsou tvořeny z reflexe a projekce. Znovu si vybavuji svoji minulost, své vzpomínky z dětství, a ty přenáším do současnosti skrze fotografie. Vznikají mnohovrstvé, navzájem se překrývající příběhy vycházející z osobních vzpomínek, které

jsou od sebe vzdálené v čase anebo prostoru, vztahy mezi většími fragmenty paměti či úseky mého života. Paměť vytváří spojení s minulostí. Tyto vazby mi pomáhají vytvářet příběhy, ve kterých jsou mé vzpomínky přítomny. Narativita existuje v minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Fotografováním je možné vytvořit vzdálenost mezi zobrazovaným předmětem a jeho prezentací v podobě fotografie. Ale fotografie – jako druh iluzivního prostoru – vítá diváka uvnitř tohoto prostoru a láká ho, aby zažil iluzi. Takže pokud jde o pojmy času a prostoru, blízkost a vzdálenost je v mých fotografiích prezentována spleťtými způsoby.

MK: *Tvoje práce diváka nenásilně, ale intenzivně vtahuje do osobité poetiky a imaginace, jakými způsoby se snažíš toto vtažení cízích účastníků do tvého světa vytvářet?*

PM: Můj svět je částečně také tvým světem. Např. všichni jsme byli dětmi. Mé fotografie nejsou výhradně fikcí. Fakta a fikce – skutečné a imaginární se setkává na povrchu obrazu.

Diváci si do těchto obrazů promítají své vlastní očekávání, zážitky a vzpomínky. Jsou to jakési filtry, které mění vnímání diváka nebo čtení fotografií. Diváci si tímto způsobem na okamžik mé fotografické

PETRA MALÁ MILLER, Bez názvu, 2009-10, digitální fotografie, inkjet print.

obrazy přivlastní. Chci vytvořit prostor pro diváka, ve kterém může propojit své vlastní zkušenosti a příběhy.

MK: *Často z tvých snímků vnímám pocit ztráty a zobrazení jakési bezmoci – nad nevratným časem, nad tím, co jsme chtěli, ale neuměli vyjádřit. Jaké pocity nebo otázky stojí nejčastěji u zrodu tvých děl?*

PM: Dá se říci, že pocit ztráty je něco fundamentálního, co stojí v centru historie. Vždy je něco, na co se nedostane nebo je to odvrhuto z příběhů, které chceme vyprávět o minulosti a historii. Fotografie je určená k zaznamenávání, ale zatímco něco do pohledu kamery vstoupí, další věci jsou vynechány. Pocit ztráty tím pádem tvoří rovněž podstatu fotografie. Pro mě je důležité si uvědomit, že vnímání minulosti není fixní a že změna je vždy možná. Hledám místa a příležitosti, kde se se může pozitivní změna uskutečnit. Minulost nelze změnit, ale náš vztah k minulosti změnit můžeme. Nemám pocit bezmoci ve vztahu k minulosti nebo historii. Spíše se domnívám, že pochopením minulosti najdu lepší cestu vpřed. V tomto smyslu cítím naději. Zmíněná místa nacházím ve své fotografické práci, která se týká rodiny, identity, dětské nevinosti, dospívání, ztráty a touhy, a tudíž vztahu mezi fotografií a osobní pamětí.